Contributed by Freddy De Pauw
maandag, 06 januari 2003 -

Soms geloof je toch je eigen oren niet. Zoals bij de recente uitspraak van Kamerlid Peter Vanhoutte van Agalev over de Amerikaanse transporten via de haven van Antwerpen. Het is wettelijk allemaal in orde, wist hij op VRT 1 te melden. Daarmee was de kous niet af, want het Kamerlid vindt wel dat de Amerikanen niet beleefd geweest zijn door transporten niet aan de Belgische overheid te melden. Dat is zo ongeveer het enige punt waarmee hij 'verschilt' van wat Stef Goris, defensiespecialist van de VLD, zei.

Dat is de zoveelste illustratie van het feit dat België zich als een vazal van het Amerikaans imperialisme gedraagt, of hoe kunt ge dat anders noemen? Of moeten we het niet hebben over satellietstaten zoals de bondgenoten van de Sovjetunie indertijd werden bestempeld? Leonid Brezjnev zaliger bedacht daarvoor de term van "beperkte soevereiniteit ".

Een van de hoofdargumenten om zich bij die Amerikaanse troepen- en wapen transporten neer te leggen is dat dit "al meer dan vijftig jaar zo is ". Waarmee verwezen wordt naar een regeling uit het begin van de jaren '50 die werd bedacht voor het transport van de Amerikaanse troepen en hun materiaal voor de bezetting van Duitsland. En wij die dachten dat die bezetting gedaan was. Want logischerwijze zou een Agalev-politicus toch moeten de vraag stellen waarom faciliteiten blijven bestaan waarvoor de bestaansreden is weggevallen.

We herinneren ons ook de uitspraak van Kamerlid Vanhoutte op 16 oktober 2001 over de Belgische wapenleveringen aan Nepal. Agalev had voorwaarden gesteld voor die leveringen. " Inderdaad, voor ons zijn verkiezingen cruciaal ", zei Vanhoutte. " Daarom dat we nu de komende weken duidelijkheid willen of het nieuwe regime van plan is verkiezingen uit te schrijven ". (De Standaard 16 oktober 2002). Daarin zei Vanhoutte ook dat Agalev op nieuwe feiten wachtte.

e verkiezingen zijn nergens in zicht, de enige nieuwe feiten die opdoken, bestonden in grove schendingen van mensenrechten door het Nepalese leger zoals gemeld door Amnesty International. Intussen zijn de eerste Belgische wapens wel gearriveerd.
Ook in de kwestie Nepal gedraagt België zich als een vazal van de Amerikaanse politiek. Maar alle politici, zeker die van paarsgroen, lijken Nepal te zijn "vergeten". (zie over Nepal ook www.uitpers.be)

Die houding van sommige Agalev-politici staat haaks op wat de groene basis over die internationale kwesties denkt. Vergissen we ons dat sommige Agalev politici met deze capitulaties duidelijk willen maken dat ze verder, na 18 mei, regeringsverantwoordelijkheid willen en kunnen dragen?